

Arrest

nr. 86 071 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 6 september 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 augustus 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 6 september 2011 beslist de gemachtigde tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 15.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.05.2011 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat zijn problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming; betrokkene op 31.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende;

betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zouden zijn en hij van zijn buurvrouw, na telefonisch contact, zou vernomen hebben dat zijn schuldeisers nog steeds naar hem op zoek zouden zijn; betrokkene verklaart dat zijn ouders sinds mei 2011 dreig telefoons zouden krijgen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze blote beweringen te staven; het CGVS reeds stelde dat betrokkene's asielmotieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing manifest ontoereikend is zowel in feite als in recht. Zij betwist dat zij in haar tweede asielaanvraag dezelfde asielmotieven heeft aangehaald als tijdens haar eerste asielaanvraag, zoals de verwerende partij stelt. Het is volgens de verzoekende partij de inhoudelijke motiveringsplicht die door de verwerende partij wordt geschonden. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de asielmotieven die tijdens de eerste asielaanvraag werden aangehaald, maar deze worden niet vernoemd in de bestreden beslissing, zodat het voor de verzoekende partij onmogelijk is te weten op welke grondslag de weigering tot inoverwegingname is gebaseerd. Zij brengt immers nieuwe feitelijkheden aan, zoals de nog steeds bestaande actuele toestand, zoals bevestigd door de buurvrouw, en bijkomende details welke tijdens de eerste asielaanvraag niet ter sprake kwamen. Doordat de verwerende partij nalaat deze details te benoemen en hierop dieper in te gaan, weigert men onterecht de asielaanvraag in overweging te nemen. Deze details moeten worden onderzocht, ongeacht of het hoofdargument voor de tweede asielaanvraag dezelfde is als de eerste asielaanvraag. Zij kunnen immers van aard zijn dat zij een andere wending kunnen geven aan het dossier, zodat er wel sprake kan zijn van het gegeven dat de aangehaalde problemen wel verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De verzoekende partij betoogt verder dat de politie en de hoofdluitenant immers vertegenwoordigers en aangestelden zijn van de gezagdragers van het thuisland van de verzoekende partij, zodoende dat wanneer zij bedreigingen en slagen en verwondingen uitoefenen ten overstaan van de verzoekende partij, er wel degelijk sprake kan zijn van een schending van de Vluchtelingenconventie. De nieuwe aangehaalde feitelijkheden hadden derhalve moeten worden onderzocht, minstens had moeten gemotiveerd worden waarom zij niet werden weerhouden. Het volstaat niet om te stellen dat de tweede aanvraag quasi volledig samenloopt qua verhaal en omschrijving als de eerste, wanneer nieuwe feitelijkheden worden aangehaald. Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur. Aangezien in het licht van de geldende regelgeving en Europese rechtspraak de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren. De motivering van de bestreden beslissing maakt bovendien geen gewag van een geïndividualiseerde beweegreden. Derhalve faalt de bestreden beslissing reeds louter op dit punt naar feiten en naar recht.

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij de verzoekende partij het recht ontnemt op het bekomen van het statuut van vluchteling door na te laten de nieuwe feitelijkheden en details op hun waarachtigheid te toetsen. Dit betreft een schending van de zorgvuldigheidsplicht en

het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij herhaalt dat de nieuwe details en feitelijkheden hadden moeten worden onderzocht, ongeacht of het hoofdargument voor de tweede asielaanvraag dezelfde is als de eerste asielaanvraag. Zij kunnen immers van die aard zijn dat zij een wending kunnen geven aan het dossier, zodat er wel sprake kan zijn van het gegeven dat de aangehaalde problemen wel verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij betoogt dat het bestuur kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden, dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass.) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop

gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing ordt verwezen naar de asielmotieven die tijdens de eerste asielaanvraag werden aangehaald, maar deze worden niet vernoemd in de bestreden beslissing, zodat het voor haar onmogelijk is te weten op welke grondslag de weigering tot inoverwegingname is gebaseerd. De verzoekende partij kan echter redelijkerwijze niet doen alsof zij de motieven van de beslissing aangaande haar eerste asielaanvraag niet kent, want zij heeft ze namelijk zelf toegestuurd gekregen. Bovendien kan zij ook niet doen alsof zij niet weet welke elementen zij zelf heeft aangehaald in haar tweede asielaanvraag, want zij heeft deze zelf ingediend.

De verzoekende partij stelt dat zij nieuwe feitelijkheden aanbrengt, zoals de 'nog steeds bestaande' actuele toestand, zoals bevestigd door de buurvrouw, en 'bijkomende details' welke tijdens de eerste asielaanvraag niet ter sprake kwamen. Het feit dat de verzoekende partij het heeft over 'nog steeds bestaande' actuele toestand, en 'bijkomende details', duidt er echter op dat de verzoekende partij zelf zeer goed weet dat het *in casu* gaat om een verduidelijking van de feiten die zij aanhaalde tijdens haar eerste asielaanvraag. Dit betekent dan ook onmiddellijk dat de verzoekende partij in feite toegeeft dat het dus niet gaat om 'nieuwe gegevens' in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven.

De verzoekende partij betoogt verder dat de volgens haar 'nieuwe elementen' van aard kunnen zijn dat zij een andere wending kunnen geven aan het dossier, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom dit dan wel het geval zou zijn. Zij beperkt zich met andere woorden tot een loutere bewering. Bovendien maakt zij de 'nieuwe feitelijkheden' en 'details' zelf op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Bovendien betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet, waardoor zij blijven staan: *"betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zouden zijn en hij van zijn buurvrouw, na telefonisch contact, zou vernomen hebben dat zijn schuldeisers nog steeds naar hem op zoek zouden zijn; betrokkene verklaart dat zijn ouders sinds mei 2011 dreigtelefoons zouden krijgen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze blote beweringen te staven; het CGVS reeds stelde dat betrokkenes asielmotieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie"*.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt. Zij maakt bovendien niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC